

La identitat

À

¿Y yo soy así y si uno no puede ser como es, a ver cómo tiene que ser.?

Pablo Albo. ¿Para una vez que me abrazan'

Una de les grans tasques com a pares i mares és comprendre que els nostres fills són éssers humans diferents de nosaltres, amb la infinitat de variables que hi ha quan parlem del ser d'una persona. Augmenta la dificultat quan ens adonem que amb comprendre no n'hi ha prou sinó que, a més, cal acceptar-ho.

Sovint parlem dels infants; avui parlarem dels pares i les mares. Som els qui tenim el gran poder de fer que una criatura visqui i desenvolupi la pròpia identitat o no. Per tant, som els responsables de les fortaleses i debilitats dels nostres fills i això ho podem sentir compartint l'alegria de viure dels nens o com una feixuga càrrega. Els nostres fills entomen aquest fer dels pares i els dona ales o els llastra a terra.

Tractar per igual els diferents fills ho considerem un error. Persones diferents tenim necessitats diferents i als pares i mares ens pertoca buscar i trobar les maneres d'aportar a cada fill allò que necessita. Conscients de la complexitat d'això, no ens queda més remei que remarcar-ho, ja que pot ser crucial perquè el nostre fill se senti reconegut i enfortit per desenvolupar la seva pròpia vida.

Com podem nosaltres, adults amb les nostres dificultats, febleses i amb la feina que dona anar construint la nostra pròpia vida dia a dia, acompanyar el creixement harmònic d'un altre ésser humà? Potser una de les paraules clau és confiar. Confiar més que controlar. Gestionar la pròpia por que alguna cosa no sigui com somiem. Quan nosaltres tenim unes expectatives més o menys conscients sobre el nostre fill, possiblement posarem traves quan el seu caràcter es manifesti de manera diferent.

Respectar. És una conseqüència del confiar i necessita del reconeixement de l'altre com a persona diferent i singular en tota la seva dignitat humana. No hi ha diferència entre respectar infants o adults. El respecte és una actitud de cadascú envers els altres.

Prioritzar. Tots els pares i mares desitgem el benestar dels nostres fills tot i que les nostres accions a vegades no ho confirmen. La satisfacció immediata de les demandes sabem que significa un moment efímer de felicitat, però no el confort interior que en realitat volem.

Estimar. En cap moment podem educar i acompanyar el creixement si no és amb amor.

Encara que el que acabem d'escriure ens pot transmetre un sentiment de molta dificultat per ¿fer-ho bé?, la realitat és molt més simple: gaudim de la vida amb els nostres fills.